

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ.

ΠΑΡΩΔΙΑ

Τὸ κάλλος δὲν τὸ ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ τὸ κάλλος
ὅποταν εἶναι ὕγιες, ὅποταν ἔχ' ὕψος . . .
πῶς ἄλλος ἢ τὸ ἀγαπᾷ, ἢ τ' ἀγαπᾷ πῶς ἄλλος,
τ' ἀηδιάζω ἐντελῶς, μοὶ φέρει ἀηδίαν. . . .

Θέλω τὴν γίλην φθισικὴν ἄσωμον στάκτην, κόριν,
ἄρεμον, ἐπιθάνατον, φάσμα, ἀθανασίαν,
αὐτὴν γὰρ ἔχω ἀδελφὴν καὶ ἀδελφὴν μου μόνην,
ἀλλ' ὄχι καὶ τυμφίαν μου, ἀλλ' ὄχι καὶ τυμφίαν . . .

Δὲν θέλω ταύτην ἀνθηρὰν ἀλλὰ καταβληθεῖσαν,
εἰς βόθρον ὀλισθήσασαν, ἄγγελον πεπτωκότα,
τὴν θέλω ἀμαρτήσασαν καὶ ἀποτεφρωθεῖσαν,
γνωρίζουσαν τί ἐπαθε . . . πλάνητ' ἀπηνυδηκότα . . .

Νὰ μὴ λατρεύῃ τὰ πτηνὰ, τὰ ἄνθη, τοὺς ἀστέρους,
τὴν μουσικὴν . . . μόρον ἐμὲ γὰρ ἀγαπᾷ καὶ μόρον . . .
Μὴ πᾶρ πτηνὸν ἄνθος, ἀστὴρ δὲν εἶν' ἐμπρὸς μου τέρας ;
κ' εἶν' ἡδυτέρα μουσικὴ ἀπὸ τοῦ ἄχ ! τῶν πόρων ; !

Μισῶ πᾶρ ἀγαπῶν πολλά, περιφρονῶ, ἐχθαίρω
τὸν Πλάστην μας, τὸν ἥλιον, τὸ ὕδωρ, τὸν αἶρα,
λατρεύω μόρον τοὺς νεκρούς, ζῶντας δὲν ὑποφέρω . . .
ἢ νῦν μὲ θέλγει, μόν' ἢ νῦν καὶ ὄχι ἡ ἡμέρα . . .

*Ω ! ποία, ποία ἡδονή, φεῖ ! ἡδονὴ ὅποια ! . .
ἀμφοτέροι βρεμβάζοντες γὰρ βαίνωμεν στὸ μνημῆμα . .
καὶ γὰρ συναποθάνωμεν . . ὅποια εὐτυχία ! !
αὕτη γὰρ κόπτη τὸ ἐμὸν κ' ἐγὼ αὐτῆς τὸ νῆμα . . .

Τὸ κάλλος δὲν τὸ ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ τὸ κάλλος
ὅποταν εἶναι ὕγιες, ὅποταν ἔχ' ὕψος,
πῶς ἄλλος ἢ τὸ ἀγαπᾷ, ἢ τ' ἀγαπᾷ πῶς ἄλλος,
τ' ἀηδιάζω ἐντελῶς, μοὶ φέρει ἀηδίαν . . .

(1874)

Κ.

ΑΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΚΟΥΛΙΚΙ.

— Ἀγέ μου, βασιλέα μου, ποῦ στὰ ψηλὰ πηγαίνεις,
Ὅποῦ μὲ διάπλατα φτερὰ στὸν Πλάστη ἀνεβαίνεις,
Ἀγέ μου ποῖος θὰ μοῦ καρε, τοῦ ταπεινοῦ τὴ χάρι
Ἐκεῖ ψηλὰ 'ς τὰ σύννεφα κ' ἐμὲ γὰρ συνεπάρη ;
Λέει σκουλίκι ποῦ βόσκει μέσα σ' ἐνα κουφάρι
Στὸν ἀητό, ποῦ κάθησε ξαλασιμὸ γὰρ πάρη
Στὸ βράχο ἐκεῖ σιμά του . . .

Καὶ ὁ ἀητὸς ἐγέλασε, τὸ πῆρε 'στὰ φτερά του !
Χτυπάει τὸ χῶμα, ἀνέβηκε, τὰ σύννεφα προφθάνει
Καὶ βλέπει κάτω γὰρ γυρνᾷ ἡ γῆ μας σὰ βοδάρι.
Περνᾷ τὰ σύννεφα ἐλαφρὸς, πετᾷ ὡς τὸ θεὸς του
Καὶ στρέφοντας τὸ μάτι του, μιλάει 'ς τὸ σύντροφό του.

— Σκουλίκι, σοῦ καμερ αὐτὴν ὁ ἀετὸς τὴ χάρι !
Μὰ πές μου τώρα ὁ Οὐρανός, ὁ ἥλιος, τὸ Φεγγάρι
Τ' Ἀστέρια πῶς σοῦ φάνηκαν ; Γὰρ δὲς παρτοῦ γυαλίζουν,
Ὡσὰν διαμάντια ποῦ χρυσὴ ἀχτίδα ἀντικρίζουν !

— Ὅλα καλὰ πατέρα μου, ὅλα καλὰ γιὰ σένα,
Μὰ ἡ λάσπαις καὶ τὰ χῶματα ἀρέσουνε σὲ μένα.
Κατέβασέ με ἀγέ, πατέρα, βασιλεῦ μόν !
Μὴ μὲ κρατᾷς ἐδῶ ψηλὰ, κατέβασέ με χάμον.

Ἀστράψανε τοῦ ἀητοῦ τὰ μάτια, τὸ πετάει,
Πέφτει αὐτό, κυλάει,
Στὰ χῶματα κατακυλᾷ, 'ς τῆς λάσπαις κατεβαίνει
Καὶ ὁ ἀητὸς τὸν Οὐρανὸ ψηλότερ κ' ἀνεβαίνει !

Ἀπριλίῳ 1883 .

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ.

ΣΤΟ ΓΙΟΥΛΙ ΤΗΣ

Σὲ ἀγαπῶ γιὰτὶ τ' ἀγρό καὶ γαλανό σου χρῶμα
Μοῦ ἐνθυμίζει τ' οὐρανοῦ τῆς Ἀττικῆς τὸ δῶμα,
Τὰ γαλανὰ μας τὰ βουνὰ ὅπου τ' ἀηδόνι ψάλλει
Καὶ τοῦ Φαλήρου τὸ γλυκὺ κ' ὄρατο περιγιάλι,
Ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχα φαιδρὸ κ' ἀμέριμνο παιδάκι
Μὲ δίχως δάκρυ στὴ ματιὰ καὶ στὴ καρδὴ φαρμάκι.

Μὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο ὄρατο μου λουλοῦδι
Γιὰτὶ σὲ εἶχε στὰ ξανθὰ μαλλιά ἐν ἀγγελουδί,
Τὴν ρύχτα ποῦ ἐμήσενσα μὲ μάτια δακρυσμένα
Καὶ γὰρ ἀνάμνησι γλυκεῖα σὲ ἔδωκε σ' ἐμένα.
Καὶ ποῖο πολὺ σὲ ἀγαπῶ λουλοῦδι μου ἀκόμα
Γιὰτ' εἶχαρε τὰ μάτια τῆς τὸ γαλανό σου χρῶμα.

Ἐγγραφὸν ἐν Ὁρενμβούργῳ 1882.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.

Τῇ ΕΛΛΗΝΙΚῇ Γ.

Εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς.

Νὰ λησμονήσω κόρτεψα καὶ πάλι τὴ γιορτὴ σου,
Μὰ τί κακὸ μὲ τοὺς μικροὺς ἀγίους γὰρ γιορτάξῃς
Φαντάσου τέτοιο ὄνομα γλυκὸ εἰς τὴ μορφὴ σου
Μέσα σὲ τόσους π' ἀγλασαν σχεδὸν γὰρ μὴ διαβάξῃς.
Ὅμως ἂν σ' ἀδικήσανε σὲ ἄξιον, στοχάσου
Πῶς οἱ θνητοὶ λατρεύνουν, κυρά μου, τ' ὄνομά σου.

Δ. Ι. ΚΟΚ.